

fel verving de houten met uitschuifbare bladen. Een muurkast die uitstak in de keuken werd afgebroken. De slaapkamer van mijn ouders onderging een ware metamorfose. Mijn moeder behing de wanden opnieuw, verfde het houtwerk, naaide gordijnen en liet een wastafel aanleggen.

Ze had een verrassing in petto, want de kamer bleek voor mij te zijn. Ik ging er zowel in ruimte en licht als in status op vooruit. De kamer gaf me het gevoel dat ik tot de grote mensen werd gerekend. Er kwam een extra (opklap)bed in voor logés, een rotan stoeltje en de oude eettafel, die de hoek vulde waar vroeger de commode had gestaan. Ik kon voortaan door het prachtige boograam op straat kijken. Mijn moeder zag door het dakraam in mijn oude kamer alleen lucht en duivedrek.

Het sprak vanzelf dat ook de gangkast een beurt kreeg. Een deel van de kleren en schoenen die erin waren opgeborgen konden wij niet meer gebruiken. Ik geloof niet dat mijn vader een uitgebreide garderobe bezat, maar hij zal meer kostuums hebben gehad dan het ene grijze dat ik mij herinner. De vader van een vriendinnetje, kleermaker van beroep, vermaakte het tot een mantelpakje voor mijn moeder. Hij verstond zijn vak, want zelfs een kind kon zien dat het haar als gegoten zat.

Eén paar schoenen werd apart gehouden voor mijn oudste neef. Toen ik hem onlangs na jaren weer ontmoette vertelde hij dat hij er nog steeds plezier van had en ze droeg als hij in de tuin werkte. Ineens bleek ik te weten dat ze bij de dure firma Bally in de Leidsestraat waren gekocht. Mijn vader ging boven zijn

stand geschoeid, wat ik een sympathieke hebbelijkheid vind. Ik neem tenminste aan dat hij de aankoop heeft bekostigd door zelf op iets anders te bezuinigen en mijn moeder en mij niet op water en brood heeft gezet.

Uit de rommel boven in de kast dook het schip op dat hij voor mij had gebouwd en waarvan de naam mij niet meer te binnen wil schieten. De romp bestond uit aan elkaar gesoldeerde stukken blik. In het dek was een geelrode voorraadbus Maggi (bouillonblokjes?) verwerkt.

Het schip had een betere haven verdiend, want al zag het eruit alsof het nooit verder was gekomen dan de werf, het had de wereldzeeën bevaren, stormen en muiterij getrotseerd en andere schepen uit de nood gered. Het had drenkelingen opgepikt en verstekelingen een schuilplaats in het ruim geboden. Het was op een ijsberg gelopen en bijna met man en muis vergaan, maar gelukkig, zijn sos – tututu tuutuutuu tututu – werd gehoord en de opvarenden stapten over op een ijsbreker. Behalve de kapitein, mijn vader, die in zijn eentje op de bergers wachtte. Hij moest wel, want verliet hij zijn schip, dan gaf hij het op en mocht iedereen het zich toeëigenen. Ik leefde op de wal in mijn bed met hem mee. De ijsbreker had mij intussen thuisgebracht. Wij stoomden wat af, voordat ik ging slapen.

Mijn vader vertelde mij ook over Repelsteeltje en Piggelmee, maar toen het Maggischip vaste vorm begon aan te nemen werd dat het onderwerp van zijn verhalen. Beter dan de inhoud is mij de sfeer bijgebleven, die ik op de middelbare school terugvond bij Slau-

erhoff en later bij andere zeeschrijvers. Ik denk dat mijn vader alleen De Hartog heeft gelezen. Misschien kende hij *20.000 mijlen onder zee* van Jules Verne. Waar zijn voorliefde voor de zee vandaan kwam, wie zal het zeggen.

C. Fox Smith schreef:

“What is it makes a man follow the sea?

Ask me another!” says Billy Magee:

“Maybe it’s liquor and maybe it’s love –

Maybe it’s likin’ to be on the move –

Maybe the salt drop that runs in his blood

Won’t let his killick lie snug in the mud:

What is it makes such poor idjits as me

Follow the sea – follow the sea...?

Jiggered if I know!” says Billy Magee.’

Mijn vader was misschien beïnvloed door de drukke handelshaven in zijn geboorteplaats. Of door de scheepvaartmaatschappij Van Es en Van Ommeren, waar hij bij de administratie werkte. Stempelde hij overdag formulieren en trok ‘s avonds het zeegat uit. En ‘s zaterdags, als het administreren erop zat, bouwde hij zijn eigen schip.

Achteraf doet hij me aan kapitein Nemo denken, al had hij geen plannen zich van het mensdom af te keren.

Van Es en Van Ommeren zullen niet hebben vermoed dat zij een zeeheld employeerden. Ik vond hen ongezien aardig. Ze stuurden mijn moeder en mij met Kerstmis bonbons, jarenlang.

Toen mijn vader ophield mij voor het slapen gaan

verhalen te vertellen – ik zal er te groot voor zijn geworden – verloor hij zijn belangstelling voor het Maggischip. Het verdaagde, nog niet helemaal af, tussen de rommel in de kast.

Ik heb het met droge ogen bij de vuilnisbak zien zettten. Ik stond toe dat het door een buurjongen werd geborgen. De kapitein was niet bij zijn schip gebleven, maar ik had het al eerder in de steek gelaten en vond er niets meer aan. Schepen lieten mij koud en zeeverhalen las ik niet. Ik was in de ban geraakt van het guitige kostschoolmeisje Pitty en de godvrezende cowboy Arendsoog.

Het wrák op de bodem van mijn geheugen moet nog veel geheimen bevatten. Misschien zakt het definitief weg of wordt het op een dag juist blootgelegd. Mocht het vrijgezet worden, dan ga ik er kijken. Ik heb genoeg films van Cousteau gezien om te weten waar ik op moet letten. Ik ga niet meteen de brug op, maar zwem eerst naar de boeg. In het mistige licht van mijn lamp krab ik met een mes de algen en zeepokken van de scheepshuid. Lees ik dan Lutine? Titanic? Nautilus?

Soms denk ik dat het Maggischip mijn naam droeg.